

SKUTEČNÝ
PŘÍBĚH **SESTRY**

Marcela
Vohnoutová

Slovo na úvod

Milá, skromná, hodná a plná neskutečné lásky k bližnímu. Tak působí Marcela Vohnoutová na své okolí. Žena, která se rozhodla sepsat svůj život na několik listů papíru. Žena, která si mnohokrát prošla doslova peklem. Žena, která se vždy uměla pro druhé rozdat. A ne vždy se jí to vyplatilo. Říká se, že nic není náhoda, přesto se naše cesty protnulý nečekaně. Ona hledala někoho, kdo jí pomůže své vzpomínky sepsat. Já zrovna měla volnější kapacitu pro psaní a četla jsem poprvé v životě noviny, do kterých paní Marcela dala inzerát. Hledala člověka, který sepíše její rukopis a pustí se do práce na knize, po které ona tak moc zatoužila. Sešly jsme se mnohokrát a já měla stále hodně otázek. Vyprávěla mi svoji životní cestu a já přitom často skrývala slzy. Nebo dojetí. Neměla a nemá jednoduchý život. Přesto se nevzdává. Stále se ještě ptám, ale některé otázky zůstávají bez odpovědi. Nehleďte je v knize. I když se dozvíte vše o trnité životní cestě jedné zdravotní sestry, někdy na vás možná dýchne prázdnější místo se spoustou nezodpovězených dotazů. Nehleďte na ně odpovědi. Paní Marcela je nosí uvnitř sebe. A dokud se ona nerozhodne popsat každičkový detail, zůstane nám něco z jejího soukromí utajeno. Možná to tak má být. A knize to rozhodně neupírá na dramatičnosti, v zápletkách se neztratíte, a možná vám občas ukápne i slza. Stejně jako ukápla i mně při přepisování rukopisu. Třebaže budete mít otázky po dočtení, zkuste si na ně odpovědět v sobě. Přece každý lidský příběh se okrajově dotýká osobně i nás samotných. Možná, že

zde najdete odpovědi i na vaše otázky, které se ve vašem nitru skrývají.

Monika Poledníková, editorka

Já a moji rodiče

1

Psal se rok 1978 a bylo tehdy neuvěřitelně horké léto. Ale já si ho užívala. Byla jsem mladá, bezstarostná dívka, která právě dokončila základní školu. Od září jsem měla nastupovat na střední zdravotnickou školu. Byl to můj sen už od malička, vždycky jsem chtěla dělat sestřičku, pomáhat lidem a pečovat o ně. Teď jsem si ale naplno užívala poslední prázdniny s celou rodinou. A těšila se. Na všechno, co přijde. Tedy dnes jsem se těšila hlavně k babičce. Ale to horko bylo úděsné už od rána a mně ani bratrovi se vůbec nechtělo vstávat. „Vždyť jsou prázdniny, nechte nás ještě chvíli spát,“ prosili jsme svorně rodiče. Otec byl však neúprosný a nedopřál nám ani minutu navíc. „Vstávat a jedeme,“ pravil přísně, avšak s úsměvem. „Babička, teta i strýc se už těší a cestou koupíme i něco dobrého,“ snažil se nás více namotivovat.

V tu chvíli mi došlo, že je přede mnou úplně poslední sobota a neděle s rodiči. Byl poslední víkend prázdnin a od pondělí mě čekal nástup na internát. „Tati, dej nám chvíli času, musíme se umýt a najíst. A já si potřebuji sbalit i nějaké věci s sebou intr,“ snažila jsem se nahnat trochu času navíc.

S tím mi pak nečekaně pomohl i drncící zvonek, který stiskla nečekaná návštěva. „Kdo to může být,“ zeptal se tatínek. „Nevím, já nikoho nečekám,“ odpověděla maminka, která od rána uklízela. Do dveří vstoupila nějaká žena

s mužem. Hned nám blesklo hlavou, že se k babičce jen tak hned nepodíváme. „Jen pojděte dál,“ vyzývala máma nečekané hosty. „Jeli jsme na výlet, tak jsme se u vás cestou zastavili. Snad vám to nevádí,“ hlasitě vysvětlovala neznámá žena. Maminka jen s úsměvem odpověděla, že vůbec ne a začala nosit na stůl. Dostala jsem strach, jestli se vůbec ten den ještě stihneme zastavit u babičky. Přeci jen je to poslední šance ji navštívit před mým nástupem do nové školy. Měla jsem už sbaleno a návštěva se stále neměla k odchodu. „Tati, nemůžeme jet? Maminka to s těmi lidmi zvládne,“ prosila jsem otce. „To by nebylo hezké odjet, když nás přišli navštívit. Ale počkej, zkusím to nějak zařídit,“ řekl tatínek tajemně a mrknul na mě. Asi za hodinu návštěva odjela a my jsme konečně mohli vyrazit k babičce. Téměř až rozněžněle jsem se ohlédla za svým rodným domem a hlavou se mi zmítaly myšlenky, jestli se sem ještě někdy, na pořad, vrátím. „Nesmysl, přece budeš k rodičům dojíždět každý víkend, alespoň zpočátku,“ snažil se zhatit mé bluesové myšlenky nějaký optimistický červík v hlavě. Byla to chvíle, kdy jsem nevěděla, jestli je mi víc teskno z odjezdu nebo se víc těším na svoji vysněnou školu. „Zvládnou to a užiju si každou chvíli, co mi život nabídne,“ slíbila jsem si.

.....

„A hurá do auta,“ zvolal táta. Měli jsme nablýskanou Škodu 1000, o kterou otec vzorně pečoval. V celém Orlíku